

חברותא

שַׁבַּת פְּרָשַׁת יִתְרוֹ, כ' שֶׁבַט הַתּשפ"ג

חֹמֶר לְמוֹד שְׁבוּעִי

יִתְרוֹ (וְ) הָאוֹר

מֵתֵן תּוֹרָה אוֹ יִתְרוֹ?

חֲבֵרוֹתָא: הַפְּרָשָׁה שְׁלֵנוּ, יִתְרוֹ, נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ שֶׁל יִתְרוֹ חוֹתֵן מֹשֶׁה שֶׁהִגִּיעַ לְעַם יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי הַנְּסִים הַגְּדוֹלִים שֶׁל הַנְּצַחוֹן עַל עַמְלֵק וּקְרִיעַת יַם-סוּף. בְּמִרְכֵּז הַפְּרָשָׁה מְסַפֵּר עַל מֵתֵן-תּוֹרָה – אֵיךְ שֶׁהֵשֵׁם אָמַר אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל.

אֲךָ לְמִרְבֵּה הַפְּלֵא – שֵׁם הַפְּרָשָׁה הַמוֹרָה עַל הַתְּכֹן שֶׁל הַפְּרָשָׁה כְּלָה, לֹא מִתְיַחַס כְּלָל לְמֵתֵן-תּוֹרָה, אֶלָּא הִיא נִקְרָאת עַל שְׁמוֹ שֶׁל יִתְרוֹ. מֵדוּעַ?

בְּזִכּוֹת יִתְרוֹ

שְׁלִיחַ/ה: הַזֶּהר מְסַבֵּיר שְׁמֵתֵן-תּוֹרָה הִיָּה בְּעַקְבוֹת הַמַּעֲשֶׂה שֶׁל יִתְרוֹ.

לִפְנֵי שֶׁיִּתְרוֹ הִגִּיעַ לְעַם יִשְׂרָאֵל, הוּא הִיָּה כֹהֵן לְעַבּוּדָה-זָרָה. אֲבָל אַחֲרֵי-כֵן הוּא הוֹדָה שֶׁאֵין אֲמֵת בְּעַבּוּדָה-זָרָה וְרַק הַשֵּׁם הוּא הָאֱלֹקִים!

בְּזִכּוֹת הוֹדָאָה זוֹ, אוֹמֵר הַזֶּהר, זְכִינוּ לְמֵתֵן-תּוֹרָה.

מָה הִיָּה מִיַּחַד כָּל-כֵּךְ בְּהוֹדָאָה שֶׁל יִתְרוֹ, יוֹתֵר מִהַמַּעֲלוֹת וְהַזְּכוֹת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל, מֹשֶׁה רָבֵנוּ וְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן? לְמָה בְּאֲמֵת הִיָּתֵה דְנוּקָא זוֹ הַהִכְנָה וְהַגּוֹרֵם

myshliach.net

תּוֹדֵתֵינוּ נִתּוּנָה לַמַּעֲרַכַת 'נִשְׁמַתָּא דְאוֹרֵייתָא' עַל עֲזָרָתָם וְהַסְכַּמָּתָם בְּהַדְפַּסַת הַחוֹמֵרִים

יתרו הכהן

חברותא: התורה מספרת לנו ש'יתרו היה "כהן מדן". הוא היה אדם נכבד ביותר במדן וכהן לעבודה-זרה – כזה שמפיר את כל סוגי העבודה-זרה שבְעוֹלָם. אם זו הייתה הגנות של יתרו חותנו משה, למה התורה מספרת לנו על כך? אלא זהו השבח של יתרו שעזב את כל זה ובקש לצאת למדבר ולהצטרף לעם ישראל.

זה נקרא "יתרון האור מן החשך" – מתוך החשך של העבודה-זרה הגיע יתרו למסקנה שהכל שקר ורק השם הוא אמת.

אז אנחנו כבר מבינים את גדל המעשה של יתרו שיצא מן החשך אל האור, נשאר לנו רק להבין למה הדבר היה הכרחי בתור הכנה למתן-תורה.

'חדוש-תורה'

שליח/ה: מה התחדש במתן-תורה? הרי המדרש אומר שהאבות למדו תורה – ברוח הקדש – עוד לפני מתן-תורה, יהודה הקים ישיבה בארץ גשן, שם למדו השבטים תורה, ואפלו בזמן השעבוד ישבו בני שבט לוי ולמדו תורה. אם כן, התורה כבר הייתה קיימת בעולם.

אלא, במתן-תורה התחדשה הפעלה של התורה בעולם עצמו. לפני כן למדו תורה אבל לא יכלו לזכך באמצעותה את העולם, לקדש את החמירות על-ידי קיום מצוות ולהפך את החשך לאור.

אבל ממתן-תורה ואילך יש לנו את הכוח! כש'לוקחים קלף מעור בהמה וכותבים עליו את פ'רשיות שמע ישראל עבור התפלין או המזוזה, הקלף עצמו הופך להיות קדוש. וכך עם כל מצוה ומצוה אנו מאירים ומזככים את העולם, לקראת הגאולה.

יתרו הוא משלנו!

חברותא: וכאן נכנס יתרו לתמונה. **יתרו(ו) האור מן החשך.** יתרו היה זה שהכין את העולם לקראת מתן-תורה, כ'אשר הוא – שבא מתוך החשך הגדול של העבודה-זרה, מתוך השקר הגדול בעולם – הצ'לים 'לקלף' את החשך, לגלות את האמת ולהצטרף לעם ישראל ולאמונה בהשם אחד.

לסכום, המטרה של התורה היא להאיר כל דבר בעולם ולגלות איך שהכל מגיע מהקדוש-ברוך-הוא והכל קשור אליו. מסבה זו הפרשה נקראת 'יתרו' – יתרו הפך את החשך לאור כהכנה למתן-תורה.

שְׁמוּעָה שְׁמַע

שְׁלִיחַ/ה: ומה שְׁמוּעָה שְׁמַע יִתְרוּ וּבָא לְהַצְטָרֵף לְעַם יִשְׂרָאֵל? מִסְבִּיר רַש"י שְׁהוּא שְׁמַע עַל קְרִיעַת יַם-סוּף וּמִלְחַמַּת עֲמֶלֶק. בְּפִשְׁטוֹת מוּכָן שֶׁהַנְּסִים הַגְּדוּלִים הָאֵלֶּה שָׁל קְרִיעַת הַיָּם וְהַנְּצַחוֹן עַל עֲמֶלֶק הֵם שְׁגָרְמוּ לִיתְרוֹ לְבוֹא לְעַם יִשְׂרָאֵל. אָבֵל אִם כֵּן מִדּוּעַ לֹא הִסְפִּיקוּ לוֹ הַנְּסִים הַגְּדוּלִים שָׁל עֶשֶׂר הַמַּכּוֹת וַיִּצִיאַת מִצְרַיִם?

אֵלָּא, מִסְבִּיר הַרְבֵּי, אִם אַחֲרֵי קְרִיעַת יַם-סוּף, נִס כְּזֶה אֲדִיר שְׁאֵלִיו הָיוּ עֲדִים כֹּל אַמּוֹת הָעוֹלָם, כִּי כֹל הַמִּים שֶׁבְּעוֹלָם נִבְקְעוּ אַף הֵם, עֲדִין יָכוֹל הָיָה עֲמֶלֶק לְבוֹא וּלְהִלָּחֵם נֶגֶד יִשְׂרָאֵל – סִימָן שֶׁהָעוֹלָם עוֹד לֹא הָיָה מוּכָן מִסְפִּיק לְמַתָּן-תּוֹרָה. יֵשׁ עֲדִין מִי שְׁמִתְנַגֵּד לְקַדְשָׁהּ.

לְכוּן בָּא יִתְרוֹ וְהוֹדָה "עֲתָה יִדְעֵתִי כִי גְדוֹל הַשֵּׁם מִכֹּל הָאֱלֹקִים", וְכֵן פָּעַל 'לְסַגֵּר אֶת הַפְּנֵה' וְלִפְעַל שֶׁהָעוֹלָם עֲצָמוּ יְהִיָּה מוּכָן לְמַתָּן-תּוֹרָה.

הַלְקָח:

אִיךְ אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהַפְּךְ אֶת הַחֹשֶׁךְ לְאוֹר? בְּאֲשֶׁר לֹא רַק בְּעַת לְמוֹד הַתּוֹרָה אוֹ הַתְּפִלָּה, אֵלָּא בְּכֹל דְּבַר שְׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים, אֲנַחְנוּ חוֹשְׁבִים עַל הַשֵּׁם. אוֹכְלִים כְּדִי שִׁיְהִיָּה לָנוּ כּוֹחַ לְלַמֵּד תּוֹרָה וּלְקַיֵּם מִצְוֹת, נְחִים בְּשִׁבִיל שִׁיְהִיָּה לָנוּ כּוֹחַ לְעַבֵּד אֶת הַשֵּׁם, וְכוּן כֹּל דְּבַר וְדְבַר נַעֲשֶׂה בְּשִׁבִיל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כֵּן אֲנַחְנוּ רְאוּיִים לְקַבֵּל הַתּוֹרָה. כֵּן הָעוֹלָם כְּלוֹ הוֹפֵךְ לְקַדְשָׁהּ, כְּפִי שִׁיְהִיָּה בְּגִאֵלָה הַשְּׁלֵמָה.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"א עמ' 47 ועוד)

שְׁאֵלוֹת הַבְּנָה:

מִדּוּעַ הַפְּרָשָׁה נִקְרְאָת דּוֹקָא עַל שֵׁם יִתְרוֹ?

אִיךְ יִתְרוֹ פָּעַל בְּעוֹלָם אֶת הַהִכָּנָה לְקַרְאֵת מַתָּן-תּוֹרָה?

מָה עָלִינוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבִיל לְהַפְּךְ חֹשֶׁךְ לְאוֹר?

צעירים

בנשליחות

נקודה קצרה משיחה

מדוע לא היה הד?

שליח/ה: בפרשת יתרו אנו קוראים על הרגע המיוחד לו צפו בני ישראל מאז יציאת מצרים, ואילו חכה העולם פלו מששת ימי בראשית – מתן-תורה! המדרש על הפרשה מצטט את התאור המופיע אחרי עשרת הדברות (בפרשת ואתחנן), "את הדברים האלה דבר ה' . . קול גדול ולא יסף", ומסביר: בדרך כלל כשיש קול גדול במקום פתוח, אנחנו חוזרים ושומעים את ההד (הד ... הד ...) של אותו קול, אבל בשעת מתן-תורה לא היה הד ("בת-קול") לדבור של השם.

אם כך אולי זה לא היה "קול גדול" אלא קול חלש... הרי אם נצעק בקול במקום פתוח אמור להיות הד, אך אם נלחש משהו בשקט לא יהיה לו הד.

חברותא: באמת אנחנו יודעים שכן היה שם קול גדול, אז לשם מה השם חולל גם שבשונה מהרגיל לא היה הד לעשרת הדברות? איזו תועלת יש בגם שפזה? ומה אנחנו יכולים ללמד מכך?

כדי להבין את ההסבר שנותן הרבי, עלינו להתבונן איך נוצר ההד: כאשר צועקים במקום גדול וריק, הקול מתפשט בחלל המקום, עד שהוא נעצר בהר או בקיר וכדומה, ומשם הוא 'חוזר' ונשמע שוב. כמו כדור שנתקל בקיר ועף בחזרה אלינו... אבל אם יש חר בקיר, הכדור יכול להפגס בתוך החר ולא לקפץ בחזרה החוצה.

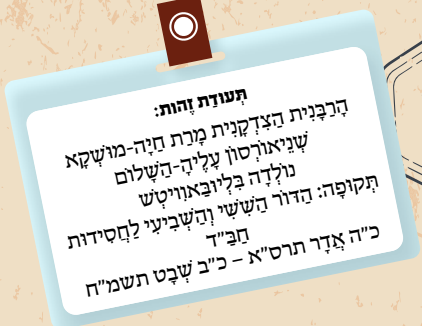
כך גם ההד – הסבה שהוא חוזר אלינו, כיון שאינו 'נספג' ונקלט בתוך הקיר אלא נחסם וחוזר שוב.

שליח/ה: לעמת זאת, הקול של מתן-תורה היה כזה "גדול" שהוא לא נעצר ונחסם בשום דבר בעולם, אלא חדר ונקלט בתוך כל דבר בבריאה, בדומם, בצומח, בחי ובמדבר. אם כן, זה שלא היה הד לא מורה על קול חלש כפי שחשבנו, אלא על קול עצמתי ובלתי מפר לנו בדרך כלל, שאינו נעצר אלא נספג בעולם פלו.

הרבי אומר שהכוח הזה קיים בכל למוד תורה של יהודי. השלחן עליו אנו לומדים תורה, הקירות של החדר בו אנו נמצאים, האבן עליה אנו דורכים, כל אלו סופגים לתוכם את הקול והקדשה של למוד התורה שלנו. כאשר משיח יבוא – אומר הנביא – "אבן מקיר תזעק", הדומם יוציא החוצה כל מה שהוא ספג במשך השנים ואז נבין כי את הקדשה הצלחנו להביא לעולם פלו ואפלו לדומם.

הלקח:

עלינו לדאג שלמוד התורה שלנו יחדר ויהיה נפר בכל המעשים שלנו, שגם כשאייננו עוסקים בלמוד התורה, יראו שפאן נצב יהודי שלומד תורה.

בְּדַרְנֵי הַחֲסִידִים

הַרְבֵּנִית חֵיה מוֹשָׁקָא

בְּיוֹם שְׁנֵי הַקְּרוֹב, כ"ב שְׁבֵט, יְחוּל יוֹם הַסְּתַלְקוּתָהּ שֶׁל הַרְבֵּנִית חֵיה-מוֹשָׁקָא עָלֶיהָ-הַשְּׁלוֹם, רַעֲיָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי נְשִׂיא דוֹרְנוּ.

יְמֵי חַיֵּיהָ

הַרְבֵּנִית שְׁנֹקְרָאָה עַל שֵׁם סִבְתָּהּ, הַרְבֵּנִית חֵיה-מוֹשָׁקָא אֲשֶׁת אֲדָמוֹ"ר ה'צַמַח-צֶדֶק', גְּדֻלָּה בְּעִירָה לְיֹבֵאוֹוִיטְשׁ בְּחֻצְרוֹ שֶׁל הַסָּבָא, הַרְבֵּי הַרְש"ב. לְיָמִים הַעִידָה הַרְבֵּנִית כִּי הַמְרָאָה שֶׁל הַרְבֵּי הַרְש"ב בְּתַפְלָתוֹ חִקוּק בְּזִכְרוֹנָהּ וְכוּן "אֲנִי יוֹכֵלָה לַחְזוֹר בְּמַדְיָק עַל כָּל הַדְּבָרִים שֶׁנֶּאֱמָרוּ מִפִּיו הַקְּדוֹשׁ..."

כְּשֶׁהַרְבֵּי הַרְש"ב חָלָה, נִכְדָּתוֹ הַרְבֵּנִית סִיעָה לוֹ.

בְּהַמְשָׁךְ, תַּחַת הַשְּׁלֵטוֹן הַקוֹמוּנִיסְטִי, סִיעָה הַרְבֵּנִית לְאֲבִיהָ, הַרְבֵּי הַרְנִי"צ, בְּעֹבְדוֹתָהּ הַמְחַתְרֶתִית לְהַפְצַת הַיְהוּדוֹת וְאֵף הַעֲבִירָה בַּסֶּתֶר בְּמִשְׁךְ תַּקּוּפָה אֲרָכָה מְזוֹן לִישִׁיבָהּ, בְּשִׁלְיחוֹת אֲבִיהָ.

כְּשֶׁנֶּאֱסַר הַרְבֵּי הַרְנִי"צ, הִזְהִירָה הַרְבֵּנִית מִבְּעַד לַחְלוֹן אֶת חַתָּנָהּ, הַרְבֵּי נְשִׂיא דוֹרְנוּ, כִּי יֵשׁ אוֹרְחִים בְּבֵיתָ... וְהַרְבֵּי מֵהָרָ לַעֲדָכֶן אֶת הַחֲסִידִים שֶׁבִּסְבִּיבָהּ לַהֲזַהֵר וְלַהַעֲלִים מִסְמָכִים שִׁיכּוֹלִים לַהֲפַלִּיל אוֹתָם אֶצֶל הַקוֹמוּנִיסְטִים. הִיא אֵף הַצְטָרְפָה לְאֲבִיהָ, הַרְנִי"צ, בְּמַסְעוֹ לַעִיר הַגְּלוֹת, עַד לַחֵג הַגְּאֻלָּה י"ב תַּמּוּז. בִּי"ט כִּסְלוֹ תַרפ"ט נִשְׂאוֹ הַרְבֵּי וְהַרְבֵּנִית. הִיא עָמְדָה לְיָמֵינוּ בְּשָׁנִים הַקְּשׁוֹת בְּהֵן נִדְדוּ בְּאִירוּפָה מִפְּנֵי הַנָּאֲצִים, מִתּוֹךְ מְסִירוֹת נֶפֶשׁ.

בְּמִשְׁךְ כָּל יְמֵי חַיֵּיהָ, אֵף לְאַחַר שֶׁהַרְבֵּי קִבֵּל אֶת הַנְּשִׂאוֹת, הִיתָה הַרְבֵּנִית צְנוּעָה וּמְסַתְרֶת וְרַק חֲסִידִים מַעֲטִים זָכוּ לְהַכִּירָהּ.

לְבִשׁוֹר טוֹב לְרַבֵּי

גְּבֵרַת הַגֵּר מְלוֹנְדוֹן שֶׁזְכָּתָהּ לְקַשֵּׁר אִישִׁי וּמִיַּחַד עִם הַרְבֵּנִית מִסְפְּרַת: כָּל הַקַּשֵּׁר עִמָּה הַתְּחִיל אַחֲרֵי שְׂאֲבֵי הָיָה אֲמוֹר לַעֲבֹר נְתוּחַ מִרְכָּב. הוֹרֵי הַגִּיעוּ אֶז לִ'יַחֲדוּת' אֶצֶל הַרְבֵּי, וּבְזָכוֹת בְּרַפְת הַרְבֵּי בְּאוֹתָהּ יַחֲדוּת אֲבֵי הַחֲלִים בְּרוּךְ הַשֵּׁם בְּנִס לֵאלֹא כָּל נְתוּחַ.

כְּעֵבֶר מִסְפֵּר חֲדָשִׁים הַגִּיעַ אֲבֵי שׁוֹב בְּמִיַּחַד מְלוֹנְדוֹן לְנִיו-יֹרֵק, כְּדֵי לַהֲדוּת לְרַבֵּי עַל הַחֲלָמָתוֹ. כְּשֶׁשִּׁמְעָה עַל כֶּךָ הַרְבֵּנִית, הִיא אֲמָרָה לְהוֹרֵי שֶׁבִּפְעָם הַבָּאָה שִׁיגִיעוּ לְנִיו-יֹרֵק הֵם מְזַמְנִים לְבַקּוֹר בְּבֵיתָהּ. הֵם לֹא יִדְעוּ אֶז פִּי זוֹ

נחשבת להזמנה חריגה ומיוחדת, כיון שהרבנית חיה בצניעות רבה, ורק חסידים מעטים זכו להכירה באפן אישי.

כשהבקור יצא לפעל שנה לאחר מכן, הסבירה להם הרבנית שיש אנשים שפונים לרבי רק כשקשה להם... והיא התרגשה מאוד מהעבודה שהם באו במיוחד להגיד לרבי תודה על ברכתו שהתממשה... מאז, ועד פטירת הרבנית, זכינו לידידות מפלאה עמה, כשבכל בקור בניו-יורק בקרנו בביתה.

ספור מיוחד זה מעניק לנו הצצה נדירה לדרך שבה הרבנית עקבה מהצד, בצניעות אפנית, אחר הקשר שבין החסידים לרבי, ומלמד אותנו עד כמה אכפת היה לה מהכרת התודה של החסידים לרבי. אז, בפעם הבאה בה נבשר לרבי בפ"נ על משהו טוב שקרה עמנו, יהיה זה לזכרה של הרבנית.

"גם היא יכולה לברך"

מספר הרב חס"ד הלברשטאם, שזכה לשמש בקדש בבית הרבי והרבנית:

באחת השנים שלחו 'נשי חב"ד' זר פרחים לרבנית, לקראת יום-הולדתה בכ"ה באדר. יחד עם הפרחים הן שלחו פ"נ (מכתב 'פדיון נפש') ובו הזכרו נשים הזקוקות לישועה. הרבי היה אז בביתו וסעד את סעודתו עם הרבנית. את הפרחים הגשתי לרבנית ואת המכתב עם בקשת הברכות לרבי...

הרבי הביט בי ואמר: "זה הרי בעבורה!...". אמרתי לרבי: "הן הלוא מבקשות ברכות!". אך הרבי השיב "גם היא יכולה לברך"... חשבותי לעצמי שמן הסתם הרבנית יכולה לברך בזכותו של הרבי. ואז הוסיף הרבי, כקורא את מחשבותי: "ואני מתכונן לברך עם הזכות שלה"...

*

לפני פטירתה, בקשה הרבנית כוס מים וברכה "שהכל", כפי שהיה בפטירת כמה מהרבניות. הרבנית נטמנה מול האהל הקדוש, ומדי שנה, בימים אלה מתקזם כנוס השליחות העולמי לזכרה.

בין הדברים עליהם עורר הרבי אחר פטירתה ולעלוי נשמתה היה מבצע יום הולדת.

יהי רצון שבזכות מעשינו הטובים לזכרה, נזכה תכף ומיד להתראות עם הרבי והרבנית, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות
לילדי השלוחים שע"י

myShliach
מחלקה לחברי עברית